

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/53/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116223805
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3116223805.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843 proti žalovaným 1/ V. O., nar. XX.XX.XXXX, štátnej občanke R. republiky, bytom V. R. a 2/ H. O., nar. XX.XX.XXXX, štátnemu občanovi R. republiky, bytom V. R., o zaplatenie 3.660,78 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 11Csp/142/2016-109 zo dňa 04. decembra 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaným 1/ a 2/ sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. žalobu žalobcu zamietol a vo výroku II. nepriznal žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania. Na odôvodnenie tohto rozsudku uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd žalovaných 1/ a 2/ zaviazal zaplatiť mu sumu 3.660,78 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 2.818,93 eur od 24.10.2015 do zaplatenia, čo odôvodnil tým, že na základe zmluvy, ktorú žalovaní uzavreli ako spoludlžníci so Slovenskou sporiteľňou, a.s., poskytla Slovenská sporiteľňa, a.s. žalovaným úver v sume 3.400,- eur, ktorý sa žalovaní zaviazali uhrádzať za podmienok dohodnutých v zmluve a vo všeobecných obchodných podmienkach v mesačných splátkach po 55,38 eur, vždy k 20. dňu v mesiaci. Pôvodný veriteľ pohľadávku zo zmluvy voči žalovaným postúpil žalobcovi na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.10.2015. Pohľadávka ku dňu postúpenia pohľadávky predstavovala sumu vo výške 3.660,78 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 2.818,93 eur, riadneho úroku vo výške 722,06 eur, úroku z omeškania vo výške 83,87 eur a poplatkov vo výške 35,92 eur. Súd vykonal vo veci dokazovanie, z ktorého zistil, že žalovaní 1/ a 2/ ako dlžníci uzavreli dňa 18.04.2009 s právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako veriteľom zmluvu o splátkovom úvere č. 275429905 v znení dodatku zo dňa 03.05.2013. Na jej základe sa Slovenská sporiteľňa, a.s. zaviazala poskytnúť dlžníkom spotrebný bezúčelový úver pre mladých vo výške 3.400,- eur a dlžníci sa zaviazali úver vrátiť veriteľovi pri fixnej úrokovej sadzbe vo výške 14,10% ročne (v deň uzatvorenia zmluvy) v pravidelných 119 mesačných splátkach po 55,38 eur, zročných vždy do 20. dňa v mesiaci, pričom prvá splátka bola zročná dňa 20.05.2009, posledná splátka bola zročná dňa 20.03.2019. Ročná percentuálna miera nákladov bola vo výške 17,21%, priemerná hodnota RPMN bola 17,91%. Súčasťou zmluvy sú všeobecné obchodné podmienky veriteľa. Na výzvu súdu žalobca predložil výzvu veriteľa k úhrade omeškaných splátok zo dňa 09.09.2015 ktorými vyzval žalovaných 1/, 2/ na okamžité uhradenie omeškanej pohľadávky vo výške 1.183,68 eur najneskôr do 15 dní od doručenia výzvy. Doklad o doručení resp. o odoslaní uvedeného adresátom predložený nebol. Z oznámenia SLSP, a.s. o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa

30.05.2015 adresovaného žalovaným 1/,2/ vyplynulo, že pre neuhradenie dlžnej sumy pôvodný veriteľ v súlade s bodom 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre Hypotekárne a splátkové úvery SLSP, a.s. s účinnosťou od 01.01.2015 úver zosplatnil ku dňu 29.09.2015 a vyzval žalovaného 1/ a 2/ uhradiť celú dlžnú sumu 3.625,67 eur do 15 dní od doručenia oznámenia o zosplatnení. Podľa doručenky žalovaní 1/,2/ prevzali oznámenie o zosplatnení dňa 19.10.2015. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 23.10.2015 prejavili Slovenská sporiteľňa, a.s. ako postupca a žalobca ako postupník vôľu postúpiť pohľadávku voči žalovaným, ktorá je predmetom tohto konania, na žalobcu. Podľa prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, postupca na žalobcu postúpil pohľadávku zo zmluvy o úvere č. 275249905 v celkovej výške 3.660,78 eur. Listom zo dňa 30.10.2015 právny predchodca žalobcu oznámil písomne žalovaným 1/ a 2/ postúpenie pohľadávky teda, že SLSP, a.s. postúpila na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.10.2015 pohľadávku voči nim zo zmluvy o úvere č. 275249905 žalobcovi s tým, že od okamihu doručenia tohto oznámenia je možné tento záväzok uhradiť výlučne plnením žalobcovi. Listom zo dňa 07.10.2016 označeným ako pokus o zmier vyzval žalobca žalovaných 1/,2/ na úhradu dlžnej sumy titulom neuhradeného úveru, dlžnej sumy 2.213,30 eur najneskôr do 10.10.2016. Uvedené skutočnosti súd posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov /ďalej len "zákon č. 258/2001 Z.z.", § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1 a 2, § 524 ods. 1 a 2, § 525 ods.1 veta prvá, § 526 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a podľa § 2 ods. 1, § 91 ods. 1 a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Uviedol, že z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že dňa 18.04.2009 bola medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalovanými 1/ a 2/ uzavretá zmluva o spotrebnom bezúčelovom splátkovom úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Uvedená zmluva o splátkovom úvere je zároveň spotrebiteľskou zmluvou podľa § 2 písm. b) a 23a ods. 1 zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Základnou črtou typizovaných spotrebiteľských zmlúv je, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými túto charakteristiku spĺňa, pretože zmluva bola vyhotovená ako formulár a jej súčasťou boli bez akýchkoľvek pochybností všeobecné obchodné podmienky, pričom text dokumentov žalovaní ovplyvniť nemohli, nakoľko boli pripravené už vopred pre veľký počet spotrebiteľov. Je pritom nepochybné, že právny predchodca žalobcu pri uzavieraní zmluvy vystupoval v rámci výkonu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaní v čase uzavretia zmluvy nekonali v súvislosti s výkonom svojej podnikateľskej alebo inej obchodnej činnosti, zmluvu podpísali ako fyzické osoby za účelom priamej osobnej spotreby pre seba, resp. pre príslušníkov svojej domácnosti. Pred vyhodnotením oprávnenosti uplatneného nároku sa súd ako prvotnou otázkou zaoberal tým, či žalobca je aktívne vecne legitimovaný domáhať sa zaplatenia peňažnej pohľadávky proti žalovaným na základe predmetnej zmluvy o úvere. Žalobca odvodzoval svoju aktívnu legitimáciu na podanie žaloby od zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorú uzavrel so Slovenskou sporiteľňou, a.s., na základe ktorej Slovenská sporiteľňa, a.s. ako veriteľ (postupca) postúpila svoju pohľadávku voči žalovaným ako dlžníkom na žalobcu (postupníka). V danom prípade sa jedná o zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá vznikla banke ako veriteľovi voči žalovaným ako dlžníkom zo zmluvy o splátkovom úvere, ktorú súd vyhodnotil ako zmluvu spotrebiteľskú. Vzhľadom na skutočnosť, že postupcom bola banka, postupníkom bol žalobca, ktorý nemá postavenie banky a nemá povolenie na vykonávanie bankovej činnosti a dlžníkom bol klientom banky, vzťahujú sa na postúpenie pohľadávky nielen ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 524 a nasl.), ale aj ustanovenia zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (§ 92 ods. 8). Pre platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorou sa postupuje pohľadávka z nezosplatneného úveru z banky na tretí subjekt, je v zmysle tohto zákona vyžadované splnenie ďalších predpokladov, pričom nesplnenie čo i len jedného z nich spôsobuje absolútnu neplatnosť zmluvy v časti postúpenia predmetnej pohľadávky. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postúpiteľná, (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej "postúpenie" je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Ani prípadné oznámenie postupcu v zmysle § 526 Občianskeho zákonníka nemá voči dlžníkovi žiadne účinky. Prvým predpokladom platného postúpenia pohľadávky podľa citovaného zákonného ustanovenia je výzva banky adresovaná klientovi (žalovaným) na zaplatenie omeškaného peňažného záväzku. Ide o jednostranný adresný právny úkon, ktorý nadobúda účinky oznámením druhej strane (žalovaným). Výzvou zo dňa 09.09.2015 vyzval pôvodný veriteľ žalovaných na úhradu omeškanej pohľadávky, pričom súd nemal za preukázané, že došlo k pokusu o doručenie výzvy žalovaným 1/, 2/. Pôvodný veriteľ oznámil žalovaným zosplatnenie pohľadávky z úveru listom zo dňa 30.09.2015 s výzvou, aby omeškanú pohľadávku zaplatili do 15 dní. Tento list žalovaní 1/,2/ prevzali dňa 19.10.2015. Aj tento list možno

považovať za výzvu v zmysle citovaného zákonného ustanovenia. Výzva nemusí byť samostatnou listinou, ani výslovne označená ako výzva podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ale stačí, ak je klient na omeškanie upozornený a vyzvaný na zaplatenie dlhu, čo je účelom zákonného ustanovenia. Po takejto výzve mohli žalovaní ako klienti pôvodného veriteľa dôvodne predpokladať, že banka môže pristúpiť k postúpeniu pohľadávky na iný subjekt v súlade s citovaným zákonným ustanovením. Druhým predpokladom platného postúpenia pohľadávky je omeškanie klienta s platením po dobu viac ako 90 dní. Gramatickým výkladom zákonného ustanovenia za použitia slovného spojenia, že omeškanie klienta musí nastať "napriek výzve", dospel súd k záveru, že požadovaných 90 dní omeškania plynú až od vyzvania klienta banky v súvislosti s jeho omeškaním. Takýto výklad je aj v súlade s účelom zákona, ktorým je upozorniť klienta na omeškanie a dať mu možnosť v priebehu 90 dní dlh uhradiť a zabrániť tak postúpeniu pohľadávky inému subjektu. Inak by výzva stratila opodstatnenie a banka by mohla postúpiť svoju pohľadávku zároveň s výzvou. Pretože výzvu pôvodný veriteľ vyhotovil dňa 30.09.2015, doručil žalovaným 1./2/ dňa 19.10.2015 a pohľadávka bola preukázateľne postúpená už dňa 23.10.2015, je nesporné, že lehota 90 dní nebola pred postúpením pohľadávky dodržaná. Pre nedodržanie tejto podmienky nemožno považovať postúpenie pohľadávky pôvodným veriteľom žalobcovi za platné. V tomto smere je potrebné poukázať na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.4.2018, ktorý konštatoval, že by sa jednalo o postúpenie v rozpore so zákonom, ak by neboli splnené uvedené podmienky. Pokiaľ ide o námietku žalobcu v tom zmysle, že vo všeobecných obchodných podmienkach bolo dohodnuté, že klient súhlasí s postúpením pohľadávky, banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek pohľadávky voči klientovi, takto formulovaný článok VOP (konkrétne bod 19.16 VOP SLSP, a.s.) je viackrát judikovanou neprijateľnou zmluvnou podmienkou, čo vyplýva napríklad z rozsudku Krajského súdu v Žiline sp.zn. 5Co/48/2016 zo dňa 23.2.2016 a z rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp.zn. 3C/124/2011 zo dňa 2.5.2012. Vzhľadom na uvedené súd konštatoval, že v predmetnej veci nemá preukázanú aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu, lebo z predložených dôkazov nevyplývalo, že by bola platne postúpená pohľadávka pôvodného veriteľa žalobcovi v súlade s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Preto súd žalobu zamietol a nezaoberal sa z dôvodu hospodárnosti dôvodnosťou uplatneného nároku (výrok I.). O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods.1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok /ďalej len CSP/. Žalovaní 1/, 2/ boli v konaní úspešní, preto by im patrila náhrada trov konania. Nakoľko si náhradu trov konania neuplatnili, zo spisu nevyplýva, že by im v konaní nejaké trovy vznikli, súd im náhradu trov konania nepriznal (výrok II.).

2. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca. V prvom rade poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá a teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. V konaní bolo preukázané, že žalovaní boli v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (žalovaní boli v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi najneskôr od 01.04.2014, kedy naposledy titulom úveru uhradili postupcovi plnenie, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 23.10.2015) a zároveň bolo preukázané, že žalovaní boli postupcom opakovane vyzvaní na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 09.09.2015 a výzvou zo dňa 30.09.2015 označenou ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“, ku ktorým žalobca pripojil kópie doručeníek, preukazujúcich doručovanie týchto výziev žalovaným. Podľa žalobcu § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá banke podmienky, ktoré je zo strany banky potrebné splniť, aby sa banka voči svojmu klientovi nedopustila porušenia bankového tajomstva. Ak sú tam uvedené podmienky splnené, čo bolo podľa názoru žalobcu v danom prípade v konaní riadne preukázané, postúpením pohľadávky zo strany banky na inú osobu nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Žalovaní boli v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi v okamihu, kedy prestali svoj záväzok splácať spôsobom, akým si to s postupcom dojednali v zmluve o úvere. Postupca ich na splnenie záväzku opakovane vyzval a preto možno uzavrieť, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo predloženými listinnými dôkazmi preukázané, že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu § 92 ods. 8 zákona o bankách a porušeniu bankového tajomstva. Žalobca sa v tejto súvislosti nestotožňuje s právnym názorom súdu, podľa ktorého v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách je na splnenie predpokladov podľa tohto ustanovenia potrebné, aby bol dlžník v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych

dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky. Takýto výklad z dikcie uvedeného zákonného ustanovenia nevyplýva. Toto ustanovenie totiž pojednáva len o písomnej výzve banky voči svojmu klientovi, t. j. výzve banky k úhrade omeškaných splátok úveru, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Ak by zákonodarca mienil týmto ustanovením poskytnúť dlžníkovi lehotu na dobrovoľné plnenie po dobu 90 dní od doručenia výzvy, bolo by to v ustanovení § 92 ods. 8 výslovne a jednoznačne uvedené. Postup súdu, ktorým si súd „upravil“ zákonné ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB a nad rámec zákona „upravuje“, že omeškanie dlžníka nastáva až doručením výzvy banky (t. j. v rozpore s § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka podľa súdu nenastáva omeškanie okamihom, kedy dlžník neplní svoj záväzok riadne a včas) je v priamom rozpore s ústavným princípom trojdelenia moci, na základe ktorého právomoc meniť zákony prináleží moci zákonodárnej (nie moci súdnej). Žalobca poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co/351/2017 - 153 zo dňa 24.05.2018 v zmysle ktorého podľa súdu z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyplýva, že by doba omeškania klienta banky so splnením čo len časti jeho peňažného záväzku, nepretržitých 90 dní, musela nastať až po doručení výzvy banky na splnenie dlhu klientovi. Žalobca ďalej poukazuje aj na to, že v konaní tvrdil a tvrdí, že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní a zároveň boli postupcom opakovane vyzvaní na úhradu omeškaných splátok úveru (a to nielen výzvami zo dňa 09.09.2015 a 30.09.2015). Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou popreté, v zmysle § 151 ods. 1 CSP ich bolo podľa názoru žalobcu potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo v konaní potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením (ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinnými, prípadne inými dôkazmi), že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň boli pred postúpením pohľadávky postupcom opakovane vyzvaní k úhrade svojho peňažného záväzku. Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo nielen predloženými listinnými dôkazmi, ale aj vykonanými skutkovými tvrdeniami preukázané, že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu § 92 ods. 8 zákon o bankách a porušeniu bankového tajomstva. Nakoniec žalobca poukázal na to, že dojednanie vzájomných práv a povinností zmluvnými stranami odchyľne od § 92 ods. 8 zákona o bankách umožňuje § 89 ods. 1 zákona o bankách. Tu poukázal na čl. I bod 7 zmluvy o splátkovom úvere č. 0275249905, podľa ktorého: „Ak dôjde k akémukoľvek Prípade porušenia, napr. v prípade nesplácania Pohľadávky riadne a včas je Banka oprávnená postupovať v súlade s Úverovými podmienkami, VOP a všeobecne záväznými právnymi predpismi, najmä je oprávnená požadovať zaplatenie úrokov z omeškania, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť Pohľadávky, postúpiť Pohľadávku, uplatniť si svoje práva na Rozhodcovskom súde, na všeobecnom súde, vymáhať Pohľadávku formou exekučného konania, poskytnúť informácie o tejto skutočnosti do spoločného registra bankových informácií.“. Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení zákona o bankách, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyklučuje odchyľnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si v posudzovanom prípade dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona, a to priamo v zmluve - v čl. I bode 7 Zmluvy. Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že preukázanie splnenia podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách v konaní nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom prípade odchyľne od uvedeného zákonného ustanovenia. Vzhľadom na uvedené žalobca zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy, spolu s príslušným úrokom z omeškania, a preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. K odvolaniu žalobcu sa žalovaní 1/ a 2/ písomne nevyjadрили.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 370 a § 380 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalobcu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

5. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný

skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktoré viedli k zamietnutiu žaloby žalobcu a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

6. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok medzi žalobcom a Slovenskou sporiteľňou, a.s. /23.10.2015/ (ďalej len "zákon o bankách") ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku, zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku, postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

7. Prvoinštančný súd založil svoje zamietavé rozhodnutie na závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý nepreukázal platné postúpenie pohľadávky proti žalovaným z pôvodného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s., pretože predložená zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná pre rozpor s citovaným ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, keď medzi písomnou výzvou banky žalovaným na úhradu dlžného záväzku a postúpením pohľadávky voči žalovaným žalobcovi neuplynula doba 90 kalendárnych dní.

8. Odvolací súd je po preskúmaní veci názoru, že uvedený záver súdu prvej inštancie je založený na správnom právnom posúdení správnych skutkových záverov zodpovedajúcich riadne vykonanému dokazovaniu. V spore bolo preukázané, že pôvodný veriteľ - Slovenská sporiteľňa, a.s. oznámil žalovaným zosplatnenie pohľadávky z úveru listom zo dňa 30.09.2015 s výzvou, aby omeškanú pohľadávku zaplatili do 15 dní. Tento list žalovaní 1/ a 2/ prevzali dňa 19.10.2015. Tento list možno podľa jeho obsahu považovať za výzvu veriteľa na úhradu omeškaného peňažného dlhu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Po doručení predmetnej výzvy žalovaným veriteľ dobu 90 dní a svoju pohľadávku voči žalovaným postúpil žalobcovi už dňa 23.10.2015. Uplynutie doby 90 dní medzi výzvou banky dlžníkovi na plnenie omeškaného dlhu a postúpením bankovej pohľadávky tretej osobe je však zákonnou podmienkou platnosti postúpenia bankovej pohľadávky tretej osobe v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Bez splnenia tejto podmienky nemôže byť postúpenie platné, a tak to bolo aj v tomto prípade.

9. Je pravdou, že tunajší odvolací súd vo svojom rozhodnutí - uznesenie č.k. 5Co/351/2017-153 zo dňa 24. mája 2018, vyslovil právny názor, že z ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyplýva, že doba omeškania klienta banky so splnením čo len časti je peňažného záväzku, nepretržitých 90 dní, musela nastať až po doručení výzvy banky na splnenie dlhu klientovi a podmienky ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie bankovej pohľadávky na tretiu osobu sú splnené vtedy, ak banka klienta vyzvala na splnenie jeho peňažného záväzku a zároveň v čase postúpenia pohľadávky bol klient dlhšie ako 90 kalendárnych dní v nepretržitom omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku. Uvedený vyslovený právny názor odvolacieho súdu bol vyslovený v čase, kedy táto otázka nebola riešená v rozhodnutiach najvyšších súdnych autorít, teda Najvyššieho súdu Slovenskej republiky alebo Ústavného súdu Slovenskej republiky, resp. takéto rozhodnutia neboli verejnosti ani odvolaciemu súdu známe. V súčasnosti sú však už odvolaciemu súdu známe rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24. apríla 2018 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 21. augusta 2018, v ktorých je uvedená otázka výkladu ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách riešená inak, konkrétne, že doba omeškania dlžníka so splnením peňažného dlhu najmenej 90 dní musí pre platné postúpenie bankovej pohľadávky tretej osobe uplynúť medzi výzvou banky dlžníkovi na plnenie a postúpením bankovej pohľadávky tretej osobe.

10. Odvolací súd je tak v zhode s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca v spore nepreukázal splnenie podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky, keď nebolo preukázané, že medzi výzvou banky na splnenie omeškaného dlhu a postúpením bankovej pohľadávky tretej osobe neuplynula doba najmenej 90 dní.

11. Pokiaľ ide o odvolacie tvrdenie žalobcu, že žalovaná dala v zmysle čl. I bod 7 zmluvy o splátkovom úvere súhlas, aby v prípade porušenia zmluvy, napr. v prípade nesplácania pohľadávky riadne a včas, postúpila svoju pohľadávku, čím si podmienky postúpenia bankovej pohľadávky v súlade s § 89 ods. 1 zákona o bankách upravili zmluvné strany odchyľne od ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách, tak ako sa vyjadril vo svojom rozhodnutí aj súd prvej inštancie, takéto dojednanie je nutné hodnotiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a z tohto dôvodu je takéto dojednanie neplatné /§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka/.

12. Za rovnako bezdôvodnú musí odvolací súd označiť aj odvolaciu námietku žalobcu ohľadne jeho nerozporovaných skutkových tvrdení /že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu dlhšiu ako 90 dní a zo strany jeho právneho predchodcu opakovane vyzvaní na úhradu omeškaných splátok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách/, ktoré bolo potrebné v zmysle § 151 ods. 1 CSP považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia a pri rozhodovaní z nich vychádzať. Odvolací súd nijako nespochybňuje, že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky na žalobcu v omeškaní so splnením svojho peňažného dlhu po dobu dlhšiu ako 90 dní. Uvedené však ešte nijako nesvedčí o splnení zákonnej podmienky postúpenia bankovej pohľadávky, že doba omeškania najmenej 90 dní musela uplynúť medzi výzvou banky dlžníkovi na plnenie a postúpením bankovej pohľadávky tretej osobe. Práve táto skutočnosť, nebola v konaní zo strany žalobcu preukázaná a nebola zo strany žalobcu ani tvrdená, aby bolo vôbec možné uvažovať o nej ako o nespornom skutkovom tvrdení v zmysle § 151 ods. 1 CSP. Žalobca ani v žalobe, ani v písomnom podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 19.11.2018 a ani na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 04.12.2018, čo boli jediné jeho úkony, pri ktorých uvádzal skutkové tvrdenia, neuviedol, že by veriteľ - Slovenská sporiteľňa, a.s. vyzval žalovaných na splnenie ich dlhu z úveru a následne, po uplynutí 90 dní, kedy boli žalovaní ďalej v omeškaní so splnením svojho dlhu, postúpil svoju pohľadávku na žalobcu. Uvedená skutočnosť ako zákonná podmienka postúpenia bankovej pohľadávky tretej osobe teda nebola v spore preukázaná a nešlo ani o nesporné skutkové tvrdenie zo strany žalobcu, z ktorého by bolo nutné pri rozhodovaní sporu vychádzať.

13. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní boli plne úspešní žalovaní 1/ a 2/, ktorí však žiadne trovy odvolacieho konania nevyňali a preto im odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).